

ואלו קשרים

פרק חמשה עשר שבת

קטו.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פיי מהלכות ס"ת
הלכה ג טו"ע יו"ד
סמוך רכב ספיק ה'
ב ב מיי פייג מהלכות
שבת הלכה ט סמוך לאוין
סה טו"ע אר"ת סמוך שלג
ספיק י':

מוסף תוספות

א. דהתם ודאי איכא
למזרו. מוס' הל"ש.
ב. בארות בית שהוא מציל
ממנו. מוס' הל"ש. ג. על
ממנו. מוס' הל"ש.
ד. הסוכה לה, שאדם
מתירא שמת התפושט
הדליקה לתוכו, הואיל
ואין הדליקה לשם עדיין.
ה. לא בהלוי כולי
האי, לא גזרו בהן. ואל"ש
אימון ג'. ה. למקום שצריכין
שאיין כאן חשש שמא יבא
לכותו. מילי. ו. שאנו
בוחבין תורה שבצ"פ וכו',
כולם הם פירושי המצוות
ועיקרי תורה. ואל"ש סמוך
א. ז. דכיון דלא אפשר.
ואל"ש סמוך א.

רבינו הגנאל

ואם חל להיות בחול
מפצעין באגוזים ומפרכין
ברמינים ומותר בקניבת
ירק מן המנחה ולמעלה,
אבל [משום] מיגור
[מילתא] אסרוהו.
הדרן עלך ואלו קשרין
פיק ששה עשר

כל כתבי הקודש מצילין
אותן מפני הדליקה בין
שקורין בהן בין שאין
קורין בהן. פירוש קורין
בהן, בצבור, תורה הפרשה
בתורה ואפסרתא בבניאים,
ושאין קורין בהן בצבור,
כתובים. איתמר הו' כתובין
תרגום ובכל לשון, רב
הונא אמר אין מצילין אותן
מפני הדליקה, רב חסדא
אמר מצילין, ובכתבי
הקודש שמתורגמין בלשון
אחר בין בכתב עברי בין
בכתב אחר, ר' יוסי אומר
לא ניתנו לקרות בהן, דא"י
ויסי מעשה באבא חלפתא
שהלך אצל רבן גמליאל
לטיבא ומצא יושב על
שולחנו של יוחנן בן הנוון
ובידו ספר איוב תרגום.
א"ל רבי זכור אני את
רבן גמליאל אבי אביך
שהיה עומד ע"ג מעלה בהר
הבית, והביאו לפניו ספר
איוב תרגום ואמר לבנאי
שקעוהו תחת הנדבך, אף
הוא צוה עליו וגוון, ור' נמי
הכי קאמר מניחו במקום
התורפה והן כלים מאליתן,
ולפום הכי תנא ר' יוסי אין
מצילין אותן.

כל כתבי הקודש מצילין אותן מפני הדליקה בוי'. אומר ר"ת דכולל
האי פירקא איירי כשנפלה דליקה בצלותו בית או בצלותו חז"ק
דכיון שהאש שס"ג דלאי צהול הוא' ואי שרית ליה אחי לכבויו כדמפרש
בגמרא אבל נפלה דליקה בצית אחר' מותר להציל הכל':

אליבא דמ"ד ניתנו לקרות בהן כ"ע לא פליגי דמצילין.

והשתא ספרים שלנו' מצילין דנתנו
לקרות בהן משום' עת לעשות לה'
הפרו מוסרן כדלמרינן דהניקין
(גיטין ס.): לא ניתנו לקרות בהן.
פירש רש"י דהיינו רבן שמעון בן
גמליאל דפליג בנתינתן צפ"ק
דמגילה (דף ט.): דאף ספרים לא
המירו שיכתבו אלף יוונית ופירש
הרב פור"ם דהיינו טעמא כיון דלא
נימנו ליכתב אסור לקרות בהן משום
דדברים שכתב אסור לאומרן צעל
פה וקשה דאין זה אי אמה רשאי
לאומרו צעל פה כיון שאינו אומרו
בלשון הקודש אלף בצמותו לשון כשהו'
כתובין דלא שרי למימר צעל פה

מרגום * כדממרגס רב יוסף:
עילמית יוונית. אומר ר"י
דלמ"א כרבי יהודה
דאסר שאר ספרים לכתוב יוונית ולא
המיר אלף כס"ת צלצל אבל רבן
שזו אף בשאר ספרים כדלמנר צפ"ק
דמגילה (דף ט.):

ובידו ספר איוב תרגום. משמע
שזימי התנאים כבר נעשה תרגום
כתובים וכן תניא צמגילה (דף כא.):
צמגילה וזהלל אפילו עשרה קורין
ועשרה מתרגמין מה שאין כן בתורה
אע"פ שיומנן לא עשאו מ"מ שזו נעשה
זימי התנאים ודלא' כלאומרים דתרגום
של כתובים רב יוסף עשאו':

ההשתא אצולי מצילין גניזה מיבעי אלא רב הונא מתרץ לטעמיה ורב
חסדא מתרץ לטעמיה רב הונא מתרץ לטעמיה בין שקורין בהם
נביאים ובין שאין קורין בהם כתובים במה דברים אמורים שכתובין
בלשון הקודש אבל בכל לשון אין מצילין ואפילו הכי גניזה בעו רב
חסדא מתרץ לטעמיה בין שקורין בהן נביאים ובין שאין קורין בהן כתובים אע"פ
שכתובין בכל לשון נמי מצילין והכי קאמר ומקם שלהן טעונין גניזה מתיבי
היו כתובים תרגום ו' וכל לשון מצילין אותן מפני הדליקה תיובתא דרב הונא
אמר לך רב הונא האי תנא סבר ניתנו לקרות בהן ת"ש היו כתובין גיפמית מדית
עיברית עילמית יוונית אע"פ שלא ניתנו לקרות בהן מצילין אותן מפני הדליקה
תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא תנאי היא דתנאי' היו כתובין תרגום
ובכל לשון מצילין אותן מפני הדליקה ר' יוסי אומר אין מצילין אותן מפני
הדליקה אמר ר' יוסי' מעשה באבא חלפתא שהלך אצל רבן גמליאל בריבי
למבריא ומצא שה' יושב על שולחנו של (יוחנן הנוון) ובידו ספר איוב תרגום
והוא קורא בו אמר לו זכור אני ברכן גמליאל אבי אביך שהיה עומד ע"ג מעלה
בהר הבית והביאו לפניו ספר איוב תרגום ואמר לבנאי שקעוהו תחת הנדבך
אף הוא צוה עליו וגוון ר' יוסי ברבי יהודה אומר עריבה של מיט כפו עליו
אמר רבי שתי תשובות בדבר חדא וכו' מיט בהר הבית מגין ועוד וכו' מותר
לאברן ביד אלא מניחן במקום התורפה והן מוקיבין מאליהן מאן תנאי
אילימא

מוסר קניניה ירק. דשבות לאו איסורא דאורייתא הוא אלא דרבנן
והכא משום עגמת נפש שמתקן ואינו אוכל והרי קרוב לעינוי שרי.
ודווקא מן המנחה ולמעלה שהוא שארץ ומנפה לעת אכילה ואיכא
עגמת נפש טפי: כיון דהוי דהו קא מחרפי. מקדימין לפני המנחה

[א] מותר בקניבת ירק [ב] ואמר רבי חייא בר אבא
אמר רבי יוחנן יום כיפורים שחל להיות
בחול [ג] מפצעין באגוזים ומפרכסין ברימונים
מן המנחה ולמעלה מפני [ד] עגמת נפש דבי
רב יהודה מוקיבי כרבא דבי רבה גרדי קארי
כיון דחזא דהו קא מחרפי אמר להו אתא
איגרתא ממערבא משמיה דר' יוחנן דאסיר:

הדרן עלך ואלו קשרים
כל כסבי הקדש. כגון תורה
נביאים וכתובים ולא מימא
תורה למדור הוא דשרי למיטרם ולאנולי
ולא שאר ספרים: מצילין אופן.
דקתני לקמן' למזבו שאינו מפולש
וטימא צמלמא הוא דשרי (ט) זה
ומסרן עירוב כדמפרש בגמרא: בין
שקורין בהן. כגון נביאים שמפטרין בהן
ששבת צבית הכנסת: בין שאין קורין
בהן. כגון כתובים. ורבינו הלוי אמר
דאפי' יחידים אין קורין בהן דקתני
טעמא משום שיטול צית המדרש
דמשכי לנא וצשבת היו דורשין
דשרי בהו ומסרן: (ט) ד"ה
ומקם שלחן וכו' קתני.
ר"ב ע"י לעל דף 5 ע"א:
(י) תוס' ד"ה וידו וכו'
ובהלל ובמגילה אפילו
עשרה: (י) בא"י והלא
כאומרים ר"ב כלומר אל
קודם זה לא נעשה זימי
התנאים ולא גרסי ועשרה
מתרגמין וכו' שפירש
במגילה אלא כר נעשה זימי
התנאים כמו שנתחב האל:

הגהות הב"ח
(א) במשנה ואע"פ
שכתובין: (ב) גמ' ואע"פ
כי ואע"פ כי ולא יתנו:
(ג) שם מהגוס ובכל לשון:
(ד) רש"י ד"ה מצילין וכו'
דשרי בהו ומסרן: (ה) ד"ה
ומקם שלחן וכו' קתני.
ר"ב ע"י לעל דף 5 ע"א:
(ו) תוס' ד"ה וידו וכו'
ובהלל ובמגילה אפילו
עשרה: (ז) בא"י והלא
כאומרים ר"ב כלומר אל
קודם זה לא נעשה זימי
התנאים ולא גרסי ועשרה
מתרגמין וכו' שפירש
במגילה אלא כר נעשה זימי
התנאים כמו שנתחב האל:

גליון הש"ס
תוס' ד"ה לא ניתנו.
כדממרגס ר"י. עיין צפ"ק דף
ג ע"ב תוס' ד"ה
כדממרגס:

הגהות הגר"א
[א] גמ' מותר. ז"ל אסור:
[ב] שם (ואמר רחבי'
ארי') חל"מ: [ג] שם בחול.
ר"ב מוסר ק' הוא גירסת
המג"ס יומ"מ (ועמ"ס)
רבינו צ"ח סמוך מרי"א
סק"ד: (ד')

הקדש קאי: אליבא דמאן דאמר
ניסנו לקרות בהן. מותר לקרות
צמגיה הקדש הכתובין בכל לשון
במסכת מגילה (דף ט.): ואין בין ספרים
ומפילין ומזוזות אלף שהספרים
כתובין בכל לשון: לא ניסנו. (ט) רבן
גמליאל' פליג עלה ואמר אף ספרים
לא המירו שיכתבו אלף יוונית: ואע"פ
שכתובין בכל לשון. ולא ניתנו לקרות
דמדקאמר אף על פי מכלל דלא
ניתנו לקרות בהן דאי ניתנו מאי
גריעותיהו: אימא סיפא. לדידך
דלמרת אע"פ שכתובין בכל לשון
אמלילין קאי אימא סיפא על כרחיך

מיתלח צמגיה נפשיה הוא וטעונין גניזה
ודקתני ואע"פ שכתובין בכל לשון
אותן בחול מיהא טעונין גניזה: ומקם שפס. אס
צלו ונעשו רקבון אף המקם רקבוצית (ט) של
אכילת התולעים טעונין גניזה:
עבריה. כתב של עבר הנהר: אבא חלפתא.
אבא של רבי יוסי חלפתא שמו: רבן גמליאל
צריצי. לא שהיה צנו של רבי אלף
אדם גדול קרי צריצי: רבן גמליאל אבי
הקדוש: על גז מעלה צהר הצית. שצהר
הצית היו מעלות כשהוא הולך וגזזה
כתמן במסכת מדות (פ"ב צ"א): נדבך. שורת
אזני הצנין: טיט צהר הצית מנין. וכי
צטיע היו צונין והלא צטרקסדי היו צוניס
חול וסיד מעורבין וטיט לא היו אלף עפר
ומינס: הסורפ. גלוי והפקר: מאן סגלי.
דקאמר רב הונא לעיל תנאי היא מנא
מהני תנאי קאי כרב חסדא ומאן כרב
אילימא

מיתלח צמגיה נפשיה הוא וטעונין גניזה
ודקתני ואע"פ שכתובין בכל לשון
אותן בחול מיהא טעונין גניזה: ומקם שפס. אס
צלו ונעשו רקבון אף המקם רקבוצית (ט) של
אכילת התולעים טעונין גניזה:
עבריה. כתב של עבר הנהר: אבא חלפתא.
אבא של רבי יוסי חלפתא שמו: רבן גמליאל
צריצי. לא שהיה צנו של רבי אלף
אדם גדול קרי צריצי: רבן גמליאל אבי
הקדוש: על גז מעלה צהר הצית. שצהר
הצית היו מעלות כשהוא הולך וגזזה
כתמן במסכת מדות (פ"ב צ"א): נדבך. שורת
אזני הצנין: טיט צהר הצית מנין. וכי
צטיע היו צונין והלא צטרקסדי היו צוניס
חול וסיד מעורבין וטיט לא היו אלף עפר
ומינס: הסורפ. גלוי והפקר: מאן סגלי.
דקאמר רב הונא לעיל תנאי היא מנא
מהני תנאי קאי כרב חסדא ומאן כרב
אילימא